

TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Zadarska 1 i 3
51000 RIJEKA

Na broj: St-220/2017.

Protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj PŽ-3039/2024-2, od 30. srpnja 2024. godine, izlučni vjerovnik NEDA ŠARE putem punomoćnika odvjetnika Domagoja Rešetara iz Odvjetničkog društva Rešetar & partneri d.o.o. iz Osijeka, podnosi sljedeću

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem odbija se kao neosnovana žalba izlučnog vjerovnika Neda Šare iz Omišlja i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj: St-220/2017-221 od 14. lipnja 2024. godine.

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj: St-220/2017-221 od 14. lipnja 2024. godine dosuđena je nekretnina stečajnog dužnika Šare d.o.o. ponuditelju Istarskoj kreditnoj banci Umag d.d.

Pobijano rješenje nije na zakonu osnovano.

Izlučni vjerovnik podnio je žalbu iz razloga što je pokrenuo postupak radi proglašenja ovrhe nedopuštenom pred Trgovačkim sudom u Rijeci i da taj postupak nije dovršen, a da je od važnosti za predmetni stečajni postupak te predlaže ukinuti pobijano prvostupanjsko rješenje i predmet vratiti sudu na ponovno odlučivanje.

Prijedlog za dopuštenje revizije podnosi se zbog pravnog pitanja koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, osobito uvažavajući činjenicu da je riječ o pravnom pitanju o kojem odluka drugostupanjskog suda odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Stoga, izlučni vjerovnik podnosi prijedlog za dopuštenje revizije u odnosu na sljedeća pravna pitanja:

Ako je sud (ili neko drugo nadležno tijelo) već donio pravomoćnu odluku kao o glavnom pitanju, je li sud u nekoj drugom postupku (u konkretnom slučaju stečajnom postupku) vezan tom

odlukom, odnosno u konkretnom slučaju je li sud u stečajnom postupku vezan izrekom presude kojom se utvrđuje izlučno pravo vjerovnika?

Ukoliko je pravomoćnom presudom utvrđeno izlučno pravo vjerovnika treba li sud na njegov zahtjev izdvojiti i predati predmet izlučnom vjerovniku?

Prvenstveno je potrebno napomenuti kako je izlučni vjerovnik podnio zahtjev za predajom predmeta koji nije dio stečajne mase 22. listopada 2019. godine te je podnio dodatni zahtjev za izdvajanje i predaju predmeta izlučnog prava 24. studenog 2023. godine, ujedno izlučni vjerovnik je podnio i tužbu radi proglašenja da je prodaja nekretnine nedopuštena zbog izlučnog prava 27. prosinca 2023. godine.

Naime, izlučno pravo vjerovnika proizlazi iz Pravomoćne presude i Rješenja Općinskog suda u Rijeci, broj: P-2529/14 od 27. srpnja 2015. godine i ispravkom rješenja od 1. listopada 2015. godine kojim je utvrđeno da predmetne nekretnine predstavljaju bračnu stečevinu ovdje izlučnog vjerovnika i Martina Šare iz Omišlja, te da je izlučni vjerovnik suvlasnik u ½ dijela predmetnih nekretnina.

Nadalje, pravomoćnom presudom na temelju priznanja Općinskog suda u Rijeci, Stalne službe u Crikvenici, broj: P-6216/15 od 18. srpnja 2016. godine utvrđeno je da je vlasnik predmetnih nekretnina upravo izlučni vjerovnik u 1/1 dijela.

Unatoč podnesenim zahtjevima u stečajnom postupku prvostupanjski sud se ponaša kao da navedene presude ne postoje niti da izlučna vjerovnik zapravo vjerovnik u stečajnom postupku.

Štoviše, izlučni vjerovnik je uredno obavijestio stečajnog upravitelja o postojanju izlučnog prava na predmetnoj nekretnini, sukladno članku 258. stavka 1. Stečajnog zakona, a što je i zabilježeno u izvješću stečajnog upravitelja od 13. veljače 2017. godine te tablici prijavljenih tražbina, razlučnih i izlučnih prava od 13. veljače 2018. godine.

Prvo postavljeno pitanje važno je iz razloga što je u konkretnom slučaju utvrđeno pravo vlasništva izlučnog vjerovnika pravomoćnom presudom. Temeljem takve presude izlučni vjerovnik je u stečajnom postupku zahtijevao izdvajanje i predaju predmeta, odnosno nekretnina, no prvostupanjski sud odbija uzeti u razmatranje navedene zahtjeve i presude te se ponaša kao da takvi zahtjevi nisu niti podneseni te time direktno krši Stečajni zakon.

Članak 147. Stečajnog zakona jasno propisuje da osoba koja na temelju kojega svoga stvarnog ili osobnog prava može dokazati da neki predmet ne ulazi u stečajnu masu nije stečajni vjerovnik. Njezino će se pravo na izdvajanje predmeta utvrđivati prema pravilima za ostvarivanje tih prava izvan stečajnog postupka.

Prvostupanjski sud nije niti uputio izlučnog vjerovnika da svoja prava ostvaruje izvan stečajnog postupka.

Slijedom navedenog, postavljeno pravno pitanje važno je za odluku u predmetnom postupku i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a osobito jer je riječ o pravnom pitanju o kojem pobijana odluka odstupa od prakse Vrhovnog suda

Republike Hrvatske i prakse ostalih sudova, koju praksu će izlučni vjerovnik kasnije izložiti u ovom prijedlogu.

Drugo postavljeno pravno pitanje usko je vezano uz prvo postavljeno pitanje i odnosi se na odluku suda u stečajnom postupku.

Naime, i sam drugostupanjski sud u pobijanom rješenju navodi kako se u konkretnom slučaju radi o izlučnom vjerovniku, no postavlja se pitanje, ukoliko je izlučni vjerovnik svoje izlučno pravo dokazao pravomoćnom presudom je li sud obvezan na njegov zahtjev izdvojiti predmet izlučnog prava iz stečajne mase te mu ga predati ako to već propušta stečajni upravitelj.

U konkretnom slučaju izlučni vjerovnik je u više navrata upozoravao sud i stečajnog upravitelja da se radi o izlučnom pravu vjerovnika na predmetnim nekretninama, no niti stečajni upravitelj niti sud nisu udovoljili zahtjevu izlučnog vjerovnika te su se ponašali kao da izlučnog prava nema.

Stoga, postavljeno pravno pitanje važno je za odluku u predmetnom postupku i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a osobito jer je riječ o pravnom pitanju o kojem pobijana odluka odstupa od prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske i prakse ostalih sudova, koju praksu će ovršenik kasnije izložiti u ovom prijedlogu.

Navedeno je i stav revizijskog suda, pa tako:

VS RH Gzz 115/01-2 od 27.11.2001.g.:

„Prema stajalištu ovog Vrhovnog suda bez obzira što bi odluka o plaći predstavljala upravni akt, ta okolnost ne bi sprječavala sud da u situaciji kada rješenje o uvećanoj plaći nije doneseno, o pitanju je li tužitelju pripada pravo na uvećanu plaću odluči kao o prethodnom pitanju u smislu čl. 12. ZPP (\"Narodne novine\", broj 53/91, 91/92 i 112/99 – dalje: ZPP), s ograničenim učinkom na parnicu u kojoj je to pitanje riješeno. Ako je takovo prethodno pitanje nadležno upravno tijelo već riješilo, parnični sud je vezan takvim pravomoćnim rješenjem u granicama njegove pravomoćnosti.“

VS RH Rev-2612/1998-2 od 6.3.2002. g.:

„O zakonitosti rješenja o mirovini odlučivalo se u upravnom postupku pred RF MIO RH u prvom i drugom stupnju, kao i povodom pokrenutog upravnog spora po tužbi tužiteljice pred Upravnim sudom, pa je parnični sud u smislu čl. 12. ZPP-a vezan donijetim odlukama – tako da o njihovom sadržaju nije mogao i ne može više odlučivati kao o prejudicijelnom pitanju. Temeljem citirane odredbe sud ne može riješiti ono pravno pitanje o kojem sud ili drugo nadležno tijelo je već donijelo pravomoćnu odluku.“

S obzirom da prvostupanjska i drugostupanjska odluka odstupa od zauzetih pravnih shvaćanja revizijskog suda, te s obzirom da je odgovor na pravno pitanje važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a osobito za sudsku praksu obzirom da je riječ o pravnom pitanju o kojemu odluka suda drugog stupnja

odstupa od prakse revizijskog suda, tužiteljica podnosi ovu dopunu prijedloga za dopuštenje revizije.

Zbog svih ovih razloga izlučni vjerovnik podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije i

p r e d l a ž u

da Vrhovni sud Republike Hrvatske donese rješenje kojim se revizija dopušta u odnosu na postavljena pravna pitanja.

U Osijeku, 08.listopada 2024. godine

Izlučni vjerovnik p.p.:

